

บทแปล

บทที่ 14

ความรักของแม่

ปิงชิน

มีครั้งหนึ่งเมื่อฉันยังเด็ก ฉันเดินไปข้างหน้าแม่อย่างฉับพลันแล้วทรงหน้าถามแม่ว่า "แม่ เหตุใดแม่ถึงได้รักฉัน" แม่วางเข็มและด้ายลง เอาแก้มมาแนบที่หน้าผากของฉัน แล้วตอบด้วยความอ่อนโยนอย่างไม่ลังเลว่า "ไม่ใช่เพราะเหตุใดหรอกเพียงแต่ลูกเป็นลูกแม่เท่านั้น"

เพื่อน ๆ ฉันไม่เชื่อว่าในโลกนี้ยังมีคนพูดคำ ๆ นี้อีก คำว่า "ไม่ใช่เพราะเหตุใด" ตัวอักษร 4 ตัวนี้ ออกมาจากปากของแม่อย่างมั่นคงและไม่รีรอ แม่รักฉัน ไม่ใช่เพราะว่าฉันคือ ปิงชิน หรือเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงที่ได้รับคำเรียกขานอันเป็นสิ่งจอมปลอมจากคนอื่น ๆ ในโลก ความรักของแม่ไม่เคยมีข้อแม้อะไรเลย เหตุผลสิ่งเดียวที่มีอยู่ก็คือฉันคือลูกสาวของแม่ สรุปลแล้ว ความรักของแม่ คือการจัดทุกอย่างจากสิ่งที่ปกคลุมรอบ ๆ ตัวฉัน และเช็ดถูสิ่งรอบ ๆ ตัวฉันให้ออกทีละชั้น ทีละชั้น จนเป็นสาเหตุทำให้ฉันกลายเป็นตัวฉันทุกวันนี้ และทำให้ความรักของแม่เป็นความรักในตัวฉันแท้ ๆ

ถ้าหากฉันเดินเข้าไปหลังฉาก เปลี่ยนทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับประวัติของฉันเมื่อ 20 ปี ที่แล้ว แล้วเดินออกมาอยู่ต่อหน้าแม่อีกครั้ง ในโลกนี้จะไม่มีการรู้จักฉันเลย ขอแค่เพียงว่าฉันเป็นลูกของแม่ แม่ก็ยังคงปกป้องฉันและรักฉันอย่างจริงจังเหมือนเดิม แม่รักเนื้อตัวร่างกายฉัน แม่รักจิตวิญญาณของฉัน แม่รักทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมา และที่กำลังจะเป็นในอนาคต และทุกสิ่งทุกอย่างของความเป็นฉันในปัจจุบัน

ดวงดาวบนเวหา ร่วงหล่นลงมาสู่ท้องทะเลเหมือนฝนที่ตกหนักเสียงดังซี..ซี.. คลื่นน้ำใหญ่ตั้งภูเขาก็กัดเข้ามาอย่างแรง บ้านเรือนอาคารต่าง ๆ กำลังหมุนไปมา ท้องฟ้าดูเหมือนกับกระดานสีน้ำเงินกำลังม้วนตัวเข้าหากัน ต้นไม้ ใบไม้ปลิวเต็มท้องฟ้า นกบินกลับ

วัง สัตว์ต่างเข้าไปซ่อนตัวในถ้ำ ภายใต้ปรากฏการณ์ที่สับสนวุ่นวายนี้ ขอแค่เพียงค้นหาแม่พบ แล้วเข้าไปสู่อ้อมกอดของแม่ทุกอย่างบนพื้นดินและท้องฟ้าต้องเชื่อฟังแม่ ความรักของแม่ที่มีต่อฉันนั้น ไม่ใช่จะเปลี่ยนแปลงเพราะการล่มสลายไปของสรรพสิ่งแต่อย่างใด

ความรักของแม่ไม่เพียงแต่จะโอบรอบฉัน ทั้งยังโอบกอดทุกคนที่รักฉันด้วยเป็นธรรมดา เนื่องจากเป็นเพราะแม่รักฉัน แม่จึงรักเด็กหญิงทั้งหลายบนโลกนี้ด้วย แล้วรักคุณแม่ทุกคนในโลกนี้เช่นกัน เพื่อน ๆ ทั้งหลาย อยากจะบอกเธอสักคำหนึ่งเป็นคำที่เด็ก ๆ คิดว่าเป็นคำดี ๆ เข้าใจง่าย แต่ผู้ใหญ่คิดว่าเป็นคำที่ลึกซึ้งยิ่งกว่า "สิ่งนี้เป็นสิ่งสร้างโลก" (ความรักของแม่เป็นสิ่งสร้างโลก)

บนโลกนี้ไม่มีของที่เหมือนกันทั้งหมดหรอก แม้แต่เส้นผม 2 เส้น บนศีรษะของเธอก็ยังไม่เท่ากัน ดังนั้น ขอให้เพื่อน ๆ ทุกคนมาสรรเสริญพร้อมกับฉันเถิด ขอเพียงให้โลกมนุษย์นี้มีเพียงความรักของแม่ ไม่ว่าจะเป็ความรักที่แอบแฝงอยู่ หรือเปิดเผย หรือเป็นความรักที่แสดงออก หรือไม่แสดงออก ไม่ว่าจะใช้หะนานมาดวง ใช้บรรทัดมาวัด หรือจะใช้จิตใจมาคาดคะเนเอา จะเห็นว่าความรักของแม่ที่มีต่อฉัน ความรักของแม่ที่มีต่อเธอ ความรักของแม่ที่มีต่อเขา ความรักของแม่ทุกคน จะมีความยาวความกว้าง ความสูง ความลึกเท่ากัน ไม่มีผิดพลาดกันเลยแม้แต่น้อย เพื่อน ๆ! ฉันกล้าพูดและกล้าที่จะเชื่อว่าตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน ไม่มีใครสามารถมาได้ยิ่งคำพูดนี้กับฉันได้เลย

第十五章

水的希望¹

吕梦周

在一间精致的书房中，供着一只古雅的花瓶，盛了些水，插了一枝梅花。

瓶里的水自从早上被换水的仆人倒进花瓶里以后，一直都在怨恨着、叹息着、喃喃地诉说着的。它说：“我真不愿意在这一个花瓶里安安稳稳地住，在这样狭窄的牢狱一样的地方，我真是一分钟也嫌太长了。我要到外面的世界去，我要在太阳光下面闪着千变万化的光。我要到没有尽的溪间里去，唱出自己愿意唱的歌。我决不能永远住在这个地方，这个连透一口气都不方便、转一转身都困难的地方。”

于是它竭力挣扎着，叫喊着，但是没有用。因为花瓶的口虽然比水面没有高了多少，但是被关在里面的水，要越过瓶口，那是绝对不可能做到的事情。

它嚷着说：“我无论如何不愿意住下去了，我要呼吸新鲜的空气，我要活动我的筋骨，我决不愿意死了一样地睡在这样狭窄的笼子里。”

¹ 教育出版社编，《华文》（第十册）。新加坡：教育出版社，1984年。页59-61。

长久看着它挣扎的花瓶有点气愤说：“什么？你嫌地方不好吗？老实跟你说，我是这间书房里最珍贵的东西，你在我的肚子里，并且还陪伴着那高雅芬芳的梅花，你还不满足吗？不要这样吵闹，我劝你还是安静地住下来吧！”

水听了这样的话，并没有安静下来。它叫喊着：“我不管你多么珍贵，我想即使造了一座世界上最精致的牢狱，也不会有人愿意去住的吧！而且把这枝好好的梅花折来做什么？在这里，最多不过做个点缀吧了，而我却还有许多重要的事情要做呢，谁有闲情来欣赏这可怜的折枝？我一定要出去，一定要出去！”

花瓶冷淡地说：“好吧，你要出去，且看你自己的本领吧。不懂事的水呀，你能够走出我的范围吗？”

但是水仍旧不管花瓶的话，只是竭力地挣扎着，好象一匹跌落在陷阱里的野马一样。它困苦地转侧着，喃喃地呻吟着：“我不能够住在这里！我要变做云，在天上游着，比燕子飞得还要快，比孩子们的纸鸢还要轻。我要变做雨，落在缺少水分的土地上，让植物得到它们所需要的养料，高高大大地生长起来。我要变做河水里的水，推着帆船和木筏前进；变做海里的水，唱出洪亮的歌声；变做溪里的水，替人家洗衣服、淘米。我要变做蒸汽，使得引擎engine的铁手臂转动。我总不愿在这狭窄的牢狱里死一样地睡着呀。……”

天晚了。天气开始冷起来，北风在窗外面唱着歌，诉说外面的自由世界。屋子里一切的东西都开始颤抖了。

但是，水却因寒冷的磨练而更加胆壮起来，它把身体变成坚硬的冰，希望把四周围的铜墙铁壁冲破。于是竭力地向四面冲、冲、冲，最后“迸”的一声，终于把嘲笑它的花瓶冲破了。

第二天，太阳升起来了，冰渐渐地融化，被关着的水便逃出了花瓶。太阳晒在放花瓶的几上，水变成一缕缕的蒸汽出了书房。

它变成云，雨，河里的水，蒸汽……
水的希望于是全达到了。

作者：吕梦周

中国现代作家，生平不详。

题解：

本文叙述花瓶里的水，不愿意住在花瓶而要挣扎自由。终于达到了它的目的。冲破了花瓶到外面去寻找自由自在的生活。

作者将水当作本文中的主角。它的思想完全是在表达出一个争取自由的人，不愿意被关在牢狱里而希望出去在自由世界找到更愉快的生活。到最后便达到它所需求的愿望。

• 课文分析:

这是一篇寓言。文章中通过花瓶里的水冲破了花瓶而得到自由的故事。说明自由是自己争取得来的而不是依靠他人赐给。在故事中，作者也在暗示我们不要象花瓶一样只供人们玩赏并没有为社会做出任何贡献。我们要学水那样的努力，坚持奋斗而后成了一个对社会有贡献的人。

本文以分为四段。

第一段：说明水的所在地。

第二段：说明水的志愿，它不愿意生活在狭窄的花瓶里。

第三段：水尽力地挣扎着，不断地努力奋斗，要离开花瓶的范围。

第四段：冷时，水变成冰了它终于冲破了牢笼，水得到它的希望了。

生词:

精致	jīngzhì	สวยงาม
供着	gòngzhe	วางไว้
狭窄	xiázhǎi	แคบ
牢狱	lányù	กรงขัง

嫌	xián	เมื่อหน่าย
溪涧	xījiàn	ธารน้ำระหว่างซอกเขา
竭力	jiélì	สุดแรง
嚷着	rǎngzhe	ร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง
点缀	diǎnzhuì	ประดับ
陷阱	xiǎnjǐng	หลุมดักทำร้ายคน
转侧	zhuǎnzè	หันไปหันมา
呻吟	shēnyīn	เสียงร้องด้วยความเจ็บปวด
木筏	mùfá	ไม้พาย
洪亮	hóngliàng	เสียงดัง
引擎	yǐnqīng	engine ทัณฑ์
颤抖	chándǒu	สั่น
融化	rónghuà	ละลาย
缕缕	lǚlǚ	ต่อกันไม่ขาด

词语例解:

1. 于是它竭力挣扎着。

连词“于是”，表示后一事物紧接着前一事物。

例如:

1.1 他很想了解农村的情况，于是他就去和妈妈商量，利用暑假去农村一趟。

1.2 他非常喜欢汉语，中学毕业后于是他就去中文学校读中文。

2. 我想即使造了一座世界上最精致的牢狱，也不会有人愿意去住的吧！

“即使”是连词，后边常有“也”和它呼应，表示假设的让步。“即使”假设的条件可以是尚未实现的事情，也可以与即成事实相反的事情。

例如：

2.1 即使明天下雨，我也得去看他。

2.2 他病得那么重，昨天即使下雨，你也应该去看他。

练习：

1. 请回答下列问题

1.1 作者将水来比喻什么，同时作者要我们了解什么道理？

1.2 为什么水不要安稳地住在花瓶里？

1.3 为什么花瓶觉得水应该住在它的肚子里呢？

1.4 水有什么希望？

1.5 请叙述水得到自由以后的情况？

2. 将短文最后一段写成汉语拼音。

3. 将括弧中的词语试模仿下列句型造句。

3.1 在一间精致的书房中，供着一只古雅的花瓶，盛了些水，插了一枝梅花。（精致、供着）

3.2 我真不愿意在这个花瓶理安稳地住，在这样狭窄得牢狱一样的地方，我真是一分钟也嫌太长了。（不愿意、狭窄、嫌）

3.3 老实跟你说，我是这间书房里最珍贵的东西，你在我的肚子里，并且还陪伴着那高雅芬芳的梅花，你还不满足吗？（最珍贵、陪伴着、不满足）

4. 请找出下列词语或词语的同义词。

4.1 精致 =

4.5 盛 =

4.2 越过 =

4.6 点缀 =

4.3 古雅 =

4.7 转侧 =

4.4 气愤 =

5. 课文中有很多地方采用重叠词，请着出并造句。

6. 写出下列词的反义词。

6.1 精致 =

6.4 困难 =

6.2 怨恨 =

6.5 新鲜 =

6.3 狭窄 =

6.6 吵闹 =

7. 找出本课的比拟句，比喻句和排比句。

8. 模仿造句，用上带底线的词语。

8.1 我要变做云，在天上漂游着，比燕子飞得还要快，比孩子们的纸鸢还要轻。

8.2 我决不能永远住在这个地方。

8.3 水要越过瓶口，那是绝对不能做到的事情。

8.4 我无论如何不愿意住下去了。

9. 下面是一篇散文，读后写出生词及解释。

作者： 鲁迅

鲁迅（一八八一——一九三六）原名周樟寿，字豫才。浙江省绍兴人。他是一位伟大的文学家、思想家，也是中国现代文学的奠基人。

一九〇二年赴日本留学。一九〇九年回国后任教育部教育司第一科长，不久后为佥事。

风筝²

鲁迅

北平的冬季，地上还有积雪，灰黑色的秃树枝杈叉于晴朗的天空中，而远处有一两个风筝浮动，在我是一种惊异和悲哀。

故乡的风筝时节，是春二月，假如听到沙沙的风轮声，仰头便能看见一个淡墨色的蟹风筝或嫩蓝色的蜈蚣风筝。还有寂寞的瓦片风筝，没有风轮，又放得很低，伶仃地显出憔悴可怜模样。但此时地上的杨柳已经发

² 巴平主编，《中国散文文鉴赏文库现代卷》，天津：百花文艺出版社，1990，页31-32。

芽，早春的山桃也多吐蕾，和孩子们的天上的点缀相照应，打成一片春日的温和。我现在在哪里呢？四面都还是严冬的肃杀，而久经诀别的故乡的久经逝世的春天，却就在这天空中荡漾了。

但我是向来不爱放风筝的，不但不爱，并且嫌恶它，因为我以为这是没出息孩子所做的玩艺儿。和我相反的是我的小兄弟，他那时大概十岁内外吧，多病，瘦得不堪，然而最喜欢风筝，自己买不起，我又不许他放，他只得张着小嘴，呆看着空中出神，有时至于小半日。远处的蟹风筝突然落下来了，他惊呼；两个瓦片风筝的缠绕解开了，他高兴得跳跃。他的这些，在我看来，都是可鄙的笑柄。

有一天，我忽然想起，似乎多日不很看见他了，但记得曾见他在后园拾枯竹。我恍然大悟似的，便跑向少有人去的一间堆积杂物的小屋去，推开门，果然就在尘封的杂物堆中发现了它。他向着大方凳，坐在小凳上；便很惊慌地站了起来，失了色，瑟缩着。大方凳旁靠着一个蝴蝶风筝的竹骨，还没有糊上纸，凳上是一对做眼睛用的风轮，正用红纸条装饰着，将要完工了。我在破获秘密的满足中，又很愤怒他的瞒了我的眼睛，这样苦心孤诣地来做没出息孩子的玩艺儿。我即刻伸手折断了蝴蝶的一支翅骨，又将风轮掷在地下，踏扁了。论长幼，论力气，他是都敌不过我的，我当然得到完全的胜利。于是傲然走了，留他绝望地站在小屋里。后来他怎样，我不知道，也没有留心。

然而我的惩罚终于轮到了，在我们离别得很久之后，我已经是中年。我不幸偶而看了一本外国的讲论儿

童的书，才知道游戏是儿童最正当的行为，玩具是儿童的天使。于是二十年来毫不忆及的幼小时候，对于精神的虐杀的这一幕，忽地在眼前展开，而我的心也仿佛同时变了铅块，很重地堕下去了。

但心又不竟堕下去而断绝，他只是很重的堕着堕着。

我也知道补过的方法的：送他风筝，赞成他放，劝他放，我和他一同放，我们嚷着，跑着，笑着，然而他其时已经和我一样，早已有了胡子了。

我也知道还有一个补过的方法的：去讨他的宽恕，等他说：“我是毫不怪你呀。”那么，我的心一定就轻松了。这确是一个可行的方法。有一个，我们会面的时候，是脸上都已经添刻了许多“生”的辛苦的条纹。而我的心很沉重。我们渐渐谈起儿时的旧事来，我便叙述到这一节，自说少年时代的糊涂。“我可是毫不怪你呀。”我想，他要说了，我即刻便受了宽恕，我的心从此也宽松了吧。

“有过这样的事吗？”他惊异地笑着说，就象旁听着别人的故事一样。他什么不记得了。

全然忘却，毫无怨恨，又有什么宽恕可言呢？无怨的恕，说谎罢了。

我还能希求什么呢？我的心只得沉重着。

现在，故乡的春天又在这异地的空中了，即给我久经逝去的儿时回忆；而一并也带着无可把握的悲哀。我倒不如躲到肃杀的严冬中去吧，——但是，四面又明明是严冬，正给我非常的寒和冷气。

